

ד. עשיית סוכה במרפסות המצויות, שיש בהן כעין מדרגה בתחתית המעקה [אפילו יש בה ג' טפחים ברוחב ובגובה] – אין בדבר כל חשש, שהרי זו דופן גמורה אלא שלמעלה היא דקה ולמטה היא מתעבה. ואפילו אין בקרקע המרפסת שבעה טפחים, ועל ידי בליטת המעקה יש שבעה טפחים בגובה עשרה – יש להתיר (עפ"י שבט הלוי ח"ח קמה; הליכות שלמה סוכות ז,ו. ע"ש פריים נוספים).

ג. נעץ ארבע קונדיסין (= מוטות) וסיכך על גבן; רבי יעקב מכשיר וחכמים פוסלים. והוכיחו מהברייתא [כדברי רב נחמן ודלא כרב הונא] שהמחלוקת אמורה בקונדיסין הנעוצים בקרקע או באמצע הגג, ורבי יעקב מכשיר בקונדיסין שיש בעביים טפח, שאילו יחקקו ויחלקו יש בהם טפח לכאן וטפח לכאן והרי הם נידונים משום דיומד (= שני עמודים). וחכמים אומרים אין הסוכה כשרה בדיומדין. ונסתפקו שמא המחלוקת אמורה גם בנעץ קונדיסין בשפת הגג, או אולי בזה הכל מודים שכשר משום 'גוד אסיק' מחיצות הבית [והרי המחיצות ניכרות הן בבית. עתוס']. 'תיקו'.

א. הלכה כחכמים לפסול בין באמצע הגג בין בשפת הגג (עפ"י ר"ה ורמב"ן. וכן כתבו הראב"ד הראב"ה הרי"ד הר"ן והרא"ש, שיש להחמיר אף בשפת הגג משום שעלה הדבר ב'תיקו' [אך הואיל ואינו אלא ספק, אם אין לו סוכה אחרת צריך לישב בסוכה זו שסככה על גבי קונדיסין בשפת הגג. עפ"י פרי מגדים. ובספר בירור הלכה צידד לפסול מודאי]).

ואילו הרמב"ם (סוכה ד) פסק שבשפת הגג כשרה משום 'גוד אסיק' (וגרס כן בדבר רב נחמן ולא כגרסתנו שהדבר בספק. וזו היתה גרסתו של רב שרירא גאון. וע"ע ר"ח). ולשיטה זו אין צריך קונדיסין בעובי טפח כשהם בשפת הגג שהרי הטעם הוא משום 'גוד אסיק' ולא משום דיומדין (פשוט. וכ"ה ברש"ש ובבית הלוי ח"ג נג,ה ועוד). וכל זה כאשר הגג אינו בולט מכותלי הבית, אבל אם הוא בולט חוץ לכותל – אין אומרים 'גוד אסיק' (מגן אברהם). וכן אם הסכך אינו מכוון כנגד שפת הגג ממש, אפילו הוא פחות משלשה טפחים אין אומרים 'לבוד' ו'גוד' (ריטב"א, מובא במשנ"ב תרל ס"ק לא).

והלכה כדעה הראשונה (משנ"ב תרל ס"ק לא, מא"ר ועוד).

הריא"ז חידש שאם עובי העמוד שבעה טפחים, הואיל ואפשר לחוק בו בענין שיש בו דופן כשיעור סוכה – כשר. וכן עמוד שיש בו כדי לחוק שלש דפנות של שבעה טפחים כל אחד, היושב בסוכה כנגדן יצא ידי חובתו, שעולים לו דופני העמוד משום שלשה דפנות.

ב. יש מקום לומר שאף על פי שהלכה כחכמים שסוכה אינה מתכשרת בדיומדין, אם עשה דיומדין וסיכך ואחר כך בנה דפנות – אפשר שכשרה ואין זה כמסכך קודם שעשה דפנות שלדעת כמה פוסקים הסוכה פסולה, מפני שיש כאן 'תחילת מחיצה' על ידי אותם דיומדין [ולא גרע זה מחוטט בגדיש בגובה טפח והשאר עדיין אטום, שכיון שיש שם 'מסכך' על הסכך, אף על פי שלא הושלמו הדפנות מקודם – כשר] (עפ"י שבט הלוי ח"ח קמו).

דף ה

1. מנין שסוכה שאינה גבוהה עשרה טפחים פסולה?

לדברי רבי מאיר שארון-העדות עם הכפורת שעליו היה גבוה עשרה טפחים, אפשר ללמוד שיעור גובה עשרה בסוכה מהכרובים שבמשכן, שהיו גבוהים מהכפורת עשרה טפחים [כי גובהם הגיע לשליש גובה המשכן, בדומה לאמור במקדש שעשה שלמה, עשרים אמות מהקרקע], ואמרה תורה סככים בכנפיהם על הכפרת – הרי שמצינו לשון 'סככה' על גבי חלל עשרה, ולא מצינו סככה בפחות משיעור זה. ולדברי רבי יהודה גובה הכפורת שמונה וחצי טפחים מהקרקע [שלדעתו אמת הכלים בת חמשה טפחים היא], נמצא שכנפי הכרובים סוככים על י"א טפחים ומחצה. ולפי זה עשרה טפחים הלכה למשה מסיני, כשאר הלכות מחיצות ושיעורי תורה.

מבואר ברמב"ם (בית הבחירה ג, יב וכס"מ) שהלכה כרבי מאיר. ויתכן שפסק כמותו כנגד רבי יהודה, כי כן משמעות הסוגיא שאמרו 'למעלה מעשרה' 'למטה מעשרה' – והרי לרבי יהודה נראה שירדה שכינה עד שמונה ומחצה.

ז. א. מגין שעוביה של כפורת טפח?

ב. מהי צורת הכרובים? מה היתה מדתן במקדש ובמשכן?

א. הכפורת, לא נתפרשה מדת עוביה בתורה. ויש ללמודה מפחות שבכלים – מסגרת טפח שהיתה בשלחן [אבל אין ללמוד מזר ומציץ שעבים פחות – מפני שהם 'תכשיט' לאדם או לכלי, ודנים כלי מכלי ולא כלי מתכשיט. ולמאן דאמר מסגרת השלחן למעלה, גם הוא אינו אלא 'תכשיט', ולדבריו צריך לומר דנים דבר שנתנה בו תורה מדה מדבר שנתנה בו תורה מדה (ועשית לו מסגרת טפח סביב) ואל יוכיחו ציץ וזר שלא נתנה בהם מדה. (ואעפ"י שהציץ היה רחב שתי אצבעות – זהו מדרבנן. תוס').]
רב הונא אמר: פני הכפרת – ואין פנים פחותים מטפח [כלומר פני אדם. למד מפני הכרובים שאינם פחותים מטפח, כפי שקבלו במסורת].

ב. 'כרוב' – צורת פני תינוק. ['כרוב' – כרביא, שכן בבבל קוראים לתינוק 'רביא'. רבי אבהו].

[במקום אחר אמרו שהיו הכרובים כדמות זכר ונקבה. ע' יומא נד ועוד].

גובהם של כרובים הגיע לשליש ממדת הבית; במקדש שלמה – עשר אמות, ובמשכן שהקים משה – עשרים טפחים. כנפיהם סוככים ממעל לגובה הראש אבל לא מוגבהים יותר מדי (למעלה – ולא למעלה למעלה), אלא תחתית הכנפים בגובה קצה הראש.

דפים ה – ו

ח. האם שיעורי-תורה הנם מהתורה או מהלכה למשה מסיני?

שיעורי תורה הלכה למשה מסיני הם והסמיכות חכמים על הפסוק ארץ חטה ושערה... – כל אחד מהמינים המנויים בו משמש שיעור להלכה אחרת. [ויש שיעורים נוספים שאינם מרומזים כאן, וגם הם מהלכה למשה כגון כגריס, כביצה, טפח ואמה, גיל חיוב מצוות ועוד (עפ"י שו"ת הרא"ש ש"ז, א ועוד. וראה בהרחבה בספר מדות ושיעורי תורה לרח"פ בניש. א)].

א. ספק בשיעורי תורה – לחומרא, כדין 'ספקא דאוריתא' (פירוש המשנה לרמב"ם כלים יז עפ"י התוספתא. ומה שאמרו בברכות על השיעורים 'דרבנן' – הכוונה להלכה למשה מסיני, ולפי שאינם מפורשים בתורה קראום 'דרבנן'. דברי אמת דף קז ע"ד. וע"ע דובב מישרים ח"א נד; יביע אומר ח"א א, א-ג בענין ספק בהלמ"מ).